

Bilag 12.

BUTIKSHANDELENS FÆLLESRAAD

København, den 30. januar 1969.

Bemærkninger vedrørende afgiftslovens krav til fakturaudskrivning.

I betænkningen af 11. marts 1968 fra det folketingsudvalg, der var beskæftiget med forslag til lov om ændring af lov om almindelig omsætningsafgift, opfordrede man regeringen til at tage spørgsmålet om kravene til udformning af fakturaer op til nærmere overvejelse under rimelig hensyntagen til erhvervsgruppernes interesser.

Butikshandelen påskønnede dette initiativ, der nu er resulteret i, at finansministeren i lovforslaget af 11. december 1968 foreslår valgfrihed mellem forskellige faktureringsmetoder. Vi er også indforstået med, at man tilgodeser andre erhvervsgruppers interesser ved en tilføjelse om, at „leverandøren skal angive afgiftsbeløbets størrelse i fakturaen, såfremt modtageren er en registreret virksomhed, der anmoder herom“.

Til belysning af, hvilke arbejdsbesparelser indkalkulering af momsen i den enkelte fakturapost betyder for de efterfølgende led, der jo skal bruge varens momsede indkøbspris som grundlag til kalkulation af videresalgspriser, vedlægges to eksempler på meget simple fakturaer (I og II) opbygget efter to systemer.

I tilfælde I fakturering *ekskl.* moms i de enkelte varelinjer, og momsen optræder her under ét på foden af fakturaen. Samtlige de omregninger og beregninger, som er indrammet med rødt på denne faktura, er *ganske overflødige*.

Dette illustreres i den tilsvarende faktura — eksempel II — hvor momsen fra leverandøren er inkluderet i de enkelte varelinjer, og det totale momsbeløb ikke er udregnet. Momsandelen ud af fakturabeløbet er i overensstemmelse med det nu foreliggende lovforslag angivet som værende $\frac{1}{9}$ af det samlede beløb for den afgiftspligtige leverance.

For den enkelte erhvervsdrivende sker der herefter det, at han ved kvartalets slut-

ning beregner både indgående og udgående moms ved at tage $\frac{1}{9}$ af de *sammenaltede beløb* i fuld overensstemmelse med, hvad tolddepartementet godkender.

Den handlende, som modtager faktura som I, skal — jfr. de røde rammer — foretage to beregninger for at finde frem til den enkelte vares salgspris. Modtager han faktura II, hvor den enkelte vareenhed maskinelt og centralt er udregnet af leverandøren til en pris inkl. moms, skal han alene foretage sin normale kalkulationsberegning.

Til understregning af de rationaliseringsmuligheder, som her foreligger, kan anføres, at en typisk købmandsforretning månedlig modtager omkring 250 fakturaer med et gennemsnit på 10 varelinjer. Hvis disse er udformet som faktura I, skal den enkelte købmand hver måned manuelt foretage *2.500 beregninger* for at få momsen inkluderet i varepriserne, inden han kan kalkulere sine udsalgspriser. Det betyder alene for de ca. 12.000 købmandsforretninger omkring *30 millioner overflødige beregninger pr. måned*. Det må her indskydes, at denne omregningsproces naturligvis er blevet mere byrdefuld, efter at procenten er ændret fra 10 til $12\frac{1}{2}$.

Skulle der ske det, at satsen på et senere tidspunkt skiftes ud med en endnu mere „skæv“ procentsats, vil behovet for en central og maskinel indregning af momsen i den enkelte fakturapris blive endnu mere påkrævet og byde på *endnu større arbejdsbesparelser*.

Argumentet om, at imødekommenhed overfor butikshandelen — der modtager langt de fleste fakturaer, og som har langt det mindste administrationsapparat — kan befrygtes at låse afgiftssatserne fast på bestemte intervaller, har derfor heller ingen bærekraft. Enhver skæv procentsats kan maskinelt indkalkuleres i fakturaprisen og